«ΖΩΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΑΘΙ»

Παντελή Χόρν — Θέατρον Κεντρικὸν — Θίασος Ἀνδρεάδη

ΤΟΥ κ. ΠΕΛΟΥ ΚΑΤΣΕΛΗ

Τὸ σημείωμα αὐτὸ θὰ ἰδεῖ τὸ φῶς ὅταν πιὰ τὸ νέο ἔργο τοῦ κ. Χόρν: «Ζωὴ καὶ παραμύθι» θὰ ἔχει ἐξαντλήσει τελειωτικὰ τὴν ὀλιγοήμερη σκηνικὴ ζωή του, ποὺ τοῦ χάρισε ὁ θίασος τῆς Κας Ἀνδρεάδη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Κεντρικοῦ». Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲ θὰ μᾶς ἐμποδίσει διόλου νὰ γράψουμε τὶς ἐντυπώσεις μας πάνω στὴν καινούργια αὐτὴ συγγραφικὴ προσπάθεια τοῦ κ. Χόρν, ὅσο κι' ἂν στάθηκε ἀποτυχημένη. Καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ νέο αὐτὸ ἔργο, ἀνεξάρτητα πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα, νομίζουμε ὅτι, σὰν ξεκίνημα ἢ σὰν διάθεση, δὲν μπορεῖ, γιὰ μᾶς, παρὰ ν' ἀναγραφεῖ στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ κ. Χόρν. Καὶ ἐξηγούμαθα: Παρακολουθώντας τὸ ἔργο του δὲ σὲ πιάνει ἡ ντροπὴ καὶ ἡ σιχασιὰ ποὺ σοῦ γεννιέται στὴν ψυχὴ, ἀρκετὲς φορὲς, βλέποντας τὸ διασυμὸ ποὺ παθαίνει ἡ ἑλληνικὴ ζωὴ σὰν εἰκονίζεται σὲ τόσα ντόπια θεατρικὰ κατασκευάσματα.

Δὲν ἐπαναστατεῖς σὰν ἄνθρωπος μὲ τὶς ἀσχήμιες καὶ τὶς χτηνωδίες μιᾶς ἀσυνείδητης καὶ ἔκφυλης φύσης, ποὺ ἀνεμπόδιστα ἐπιμένει νὰ θεατρίζεται μπροστὰ στὰ μάτια σου. Ὁ θεατὴς τοῦ κ. Χόρν, φεύγοντας ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ἔργο, αἰσθάνεται βέβαια τὸ ἀνικανοποίητο, γιατὶ δὲν βρίσκει ζωντανὴ πραγματικότητα, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀγανάκτηση ποὺ τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς μας. Ὁ κ. Χόρν μὲ τὸ τελευταῖο του ἔργο ἀπέτυχε σὰν συγγραφέας. Μακάρι τέτοιες ἀποτυχίες νὰ εἴχανε μερικοὶ ποὺ ἐμφανίζονται σὰν θεατρικοὶ συγγραφεῖς στὸν τόπο μας.

Ἂς μὴ φανταστεῖ κανένας ὅτι τὰ ἀπάνω λόγια εἶναι παρηγοριὰ στὸν ἄρρωστο. Εἶναι ἡ ἀναγκαία ἀντίθεση ποὺ τὴ γεννᾶ ἡ φρίκη ποὺ μᾶς πλημμύρισε, ἀπὸ τὴ θύμηση καὶ μόνον τῆς βρωμιᾶς καὶ τῆς ποταπότητας μερικῶν «ἐπιτυχημένων» ἔργων τῆς σκηνῆς μας, ποὺ κράτησαν ὁλόκληρους μῆνες καὶ ποὺ παρ' ὅλη τὴ λέπρα τους, χαρακτηρίστηκαν... σὰν «εὐαγγέλια ὑγείας»!

Ἂς ἔρθουμε στὸ ἔργο. Ὁ συγγραφέας σκιτσάρει μὲ τὰ ἀκόλουθα λόγια τὴν ἀπμόσφαιρα τοῦ ἔργου του:

«Στὴν ταβέρνα μιᾶς χήρας ποὺ τῆς πῆρε ἡ θάλασσα τὸν ἄντρα της, συχνάζουν οἱ πονεμένοι τοῦ νησιοῦ, μερικοὶ καπετανέοι ποὺ τοὺς ἔχουν ἀφανίσει ὄχι μόνον οἱ τρικυμίες τοῦ πελάγου μὰ καὶ οἱ φουρτοῦνες τῆς ζωῆς... Μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς καὶ μία κοπέλλα — ἡ Ἀννούλα — ποὺ ὁ ἀρροβωνιαστικός της λείπει χρόνια καὶ ποὺ ὅλο τὸν περιμένει μὰ δὲν ἔρχεται ποτές». Μέσα στὴν κοσοδιὰ τῆς κοπέλλας αὐτῆς ξυπνάει ὁ ἔρωτας γιὰ τὸ γυναικόβελιό της, τὸν καπετάνιο Λάμπρο. Ὁ ἔρωτας τῶν δύο αὐτῶν συγκοτεῖ τὴν κύρια δράση τοῦ ἔργου. «Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα, τοὺς καϋμοὺς καὶ τοὺς πόνους βλέπουμε τὸν ἔρωτα καὶ τὸ Χάρο ἀδιάκοπα νὰ δουλεύουν, ὅπως λέει καὶ ὁ ποιητής: "Εσως καὶ Χάος πάντοτε δουλεύουν ἐδῶ κάτω. Ὁ Χάος, ἕνας πονεμένος κι' αὐτὸς ἄτυχος ἐραστής. ἔοχεται καὶ ξανάρχεται στὸν κόσμο ὡς ποὺ νὰ βοεῖ μιὰ ψυχὴ ποὺ θὰ ταριάζει μὲ τὴ δική του. Ὁ Ἔρως πλάθει καὶ ξαναπλάθει γιὰ νὰ τροφοδοτήσει τὸ Χάος ποὺ πάντα ἀχόρταγος κι' ἀνικανοποίητος παίονει τὸν καλλίτερο, ὅπως λέει καὶ ἡ γιενιά, ἡ γρηὰ Κυρὰ-Ζωή».

Ὁ κ. Χόον — ὅπως μᾶς λέει ὁ ἴδιος — γράφοντας τὸ νέο του ἔρονο, ζήτησε νὰ ξεφύνει ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ τὰ παλιά. Τὸ κατεύγιο ὅμως πάλι «ἔφαξε νὰ τὸ βοεῖ στὰ παλιά, στὰ πολὺ παλιά, στὶς παραδόσεις, στὶς προλήψεις, στὶς φαντασιώσεις, στὰ παραμύθια καὶ στὰ τραγούδια τοῦ ἄδολου λαοῦ μας». Στὸν κόσμον ἐκεῖνον, δηλαδὴ, ὅπου οἱ πὸ βίαιες ἀντιθέσεις ζοῦνε ἀξεδιάλυτα μαζί. "Οπου τὸ ὄνειρο — ἢ τὸ παραμύθι — καὶ ἡ πραγματικότητα συντροφιασμένα, δημιουργοῦν τὴ θαυμαστὴ ἐκείνη ἑνότητα ζωῆς κάθε ἄδολου καὶ ξύπνιου λαοῦ. Γιὰ νὰ ουλλάβουμε ὅμως τὴν ἑνότητα αὐτὴ τῆς ζωῆς, ἀνάγκη καὶ μεῖς νὰ ἔχουμε φτάσει στὴν πλιρότητα ἐκείνη καθὼς ὁ λαός, ποὺ ζῶντας πάναγνος μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φύσης, τοῦ πραγματικοῦ, κατορθώνει νὰ ξεπετιέται μέσα ἀπὸ κεῖ, ἀντικρύζοντας καὶ πλάθοντας τὸ ὑπερφυσικό. Μὲ ἄλλα λόγια γιὰ τὰ εἶναι κανένας ἰδανικὸς, πρέπει νὰ εἶναι πρῶτα πολὺ φυσικός. Ὁ κ. Χόρν ἐδῶ ἀστόχησε. Τὸ ἔργο του δὲν ἀπέτυχε γιατὶ ἡ λυρική του διάθεση — καθὼς γράφτηκε — κυριαρχεῖ τόσο στὴν πλαστικὴ σύνθεση ποὺ κατασταρέφει τὴ δραματικὴ ἑνότητα. Μακάρι κάτι τέτοιο νὰ συνέβαινε. Τὸ ἔργο του κι' ἂν πετύχαινε θεατρικὰ —μὲ μιὰ διαφορετικὴ ἐπεξεργασία— καὶ πάλι δὲ θὰ στεκόντανε μέσα στὴν περιοχὴ τῆς Τέχνης γιατὶ τοῦ λείπει ἡ ἀλήθεια τῆς ἐμπνεύσης καὶ τῆς ποιητικῆς σύλληψης. Δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβει τὸ «πραγματικὸ» τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς ἐμφάνισε στὸ ἔργο του. Οἱ πονεμένοι τοῦ νησιοῦ του ἀπὸ πουθενὰ δὲν φαίνονται νὰ ἀντίκρυσαν τὸ θάνατο, οὔτε τὸν Ἔρωτα. Ἔτσι ἡ ζωή τους δὲ μᾶς μεταδίδει οὔτε τὸ σύρριζο ἐκεῖνο ἀνατάραγμα καὶ τὸ ἀσήκωτο σκοτάδι ποὺ ἁπλώνεται στὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ θανάτου, οὔτε πάλι τὸ φυσικὸ ξέσπασμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύτρωσης ποὺ φέρνει ὁ ἔρωτας, γεννημένος ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς ματαιότητας καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ κ. Χόον ἂν εἶχε ποτιστεῖ μὲ τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου θὰ ἦταν πολὺ γερὸς, πολὺ πραγματικὸς στὰ αἰσθήματά του καὶ στοὺς λογισμούς του. "Οτι κάτι τέτοιο δὲν τοῦ συνέβηκε — ὅπως καὶ στοὺς ἥρωές του — μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει ὁ ἴδιος μιὰ καὶ μᾶς ἐμφάνισε τὸ Χάοο μὲ τὴν ὄψη καὶ τὶς ἐνέργειες ἑνὸς Ἐστὲτ ποὺ φιλολογεῖ. Ἑνὸς δηθεν πονεμένου ποὺ ζητᾶ συντροφιὰ στὴ μοναξιὰ του ἀπὸ μιὰ ἀσύγκριτη μορφὴ καὶ ποὺ ψάγνει νὰ τὴ βρεῖ πάνω στὴ γῆς, δρεπανίζοντας τοὺς ἀκριβοὺς καρποὺς τοῦ ἔρωτα. Οἱ ὡραιοπάθειες καὶ οἱ αἰσθηματολογίες τοῦ μορφονιοῦ αὐτοῦ Χάρου, — ὅπως τὸν συνέλαβε βέβαια ὁ κ. Χόον, γιατὶ στὴ ζωντανὴ ποίηση νὰ πῶς αὐτοσυσταίνεται: «Ἡ ἄγρια κι' ἡ ἀναλύπητη κι' ἡ σκοτεινὴ θεωρία μου καὶ τὸ δρεπάνι ποὺ βαστῶ καὶ τοῦτα τὰ γυμνά μου κόκκαλα...»—ποὺ ἐμφανίζεται πότε μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς γιατροῦ — γιὰ νὰ κάνει καὶ πνεῦμα λένοντας: «"Οσο θὰ ὑπάρχουν γιατροὶ θὰ ὑπάρχω καὶ γώ» — καὶ πότε σὰν καραβοκύρης — γιὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ τὴ δημοτικὴ μας ποίηση ὅπου ἐμφανίζεται μὲ μαῦρο καράβι, ποῦχει μαῦρα πανιὰ καὶ μαῦρες ἀντένες — μόνον τὰ γέλια καὶ τὴν κοσοΐδια μᾶς προκαλοῦν. "Ε κι' ἂν ἦταν τέτοιος ὁ Χάρος! Οἱ ἀνθρωποι θὰ τὸ ξεμπέρδευαν πολὺ εὔκολα μαζί του. Οὔτε φόβος, οὔτε τρομάρα. Μιὰ καὶ ἡ μοναξιὰ του τὸν κάνει ἀνήλεο κουσουτὴ τῆς ζωῆς, θὰ μποροῦσαμε νὰ τοῦ τὴ διασκεδάσουμε βάζοντάς τον νὰ γράψει ποιήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα! Μιὰ ἀνεξάρτητα πρὸς τὴν καταγέλαστη αὐτὴ μορφὴ τοῦ Χάρου, ποιὸς λόγος ἢ πολὰ ἀνάγκη δραματικὴ ὑπαγόρεψε στὸν κ. Χόρν νὰ μᾶς τὸν ἐμφανίσει ἐνσώματα ἀπὸ σκηνῆς; Μήπως τάχα αὐτὸ ποὺ συνήθως μᾶς συμβαίνει στὴ ζωὴ μὲ τὴν ἰδέα τοῦ Θανάτου; Δηλαδὴ γιὰ νὰ ξυπνήσει τὰ πρόσωπά του ἀπὸ τὸ βάλτωμά τους, γιὰ νὰ τὰ σοβαρέψει καὶ γιὰ ν' ἀνατείλει μέσα τους ὁ πόθος καὶ ἡ λαγτάρα γιὰ τὴ ζωή; Κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει. Τὰ πρόσωπά του εἶναι παρθένα ἀπὸ τέτοια δράματα. Καμμιὰ λοιπὸν δραματικὴ ἀνάγκη τὸν πλημμυράει, σὰν βλέπει τὴν πραγματικότητα νὰ γίνεται συναλλαγὴ, πορνεία καὶ μέσο διαφθορᾶς. Ἀπὸ γενικώτερους λόγους εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ σημειώσουμε τὴ διαφορὰ αὐτή. Εἰδάλλως, μὲ τὴν ἠθικὴ ἀταξία ποὺ μᾶς δέρνει καὶ τὴν ἔλλειψη κάθε πνευματικῆς ἀντίστασης, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος — ὅσο κι' ἂν δὲν τὸ πιστεύουμε — νὰ ἰδοῦμε τοὺς νέους μας συγγραφεῖς, γιὰ νὰ ἀποφύγουνε τὴν ἀποτυχία τοῦ κ. Χόρν, νὰ φιλοδοξήσουν τὴν εὔκολη ἐπιτυχία τῶν ἔργων ἐκείνων ποὺ δὲν εἶναι ξεπεσμὸς τῆς τέχνης μας, ἀλλὰ ξεπεσμὸς

Στὸ θέατρο τῆς «Βασίλισσας» τοῦ Λονδίνου τὴν περίοδο αὐτὴ δίνονται παραστάσεις ἔργων, ὅπου πρωταγωνιστεῖ ὁ ἐξαιρετος δραματικὸς ἠθοποιὸς Τζὼν Τζίλγκουντ. Ἐπάνω: Ὁ Τζὼν Τζίλγκουντ στὸν ρόλο τοῦ Ριχάρδου 2ου τοῦ Σαίξπηρ. Ἀριστερά: Ὁ Τζὼν Τζιγκουλιντ ὡς Ριχάρδος 2ος κι' ὁ Λέον Κουαρτερμαίν ὡς δούκας Λάνσεστερ κ' ἡ Πεγκυ Ἄσκοφτ ὡς Βασίλισσα. Δεξιά: ὁ Τζὼν Φόρντ ὡς Ἔνρυ Πέρσυ κι' ὁ Μίσσελ Ρεντγκρεϊηβ ὡς Μπόλινγκμορκ.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 15]

«ΖΩΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙ»

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΤ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8)

καιότητα δὲν ὑπαγόρεψε τὴν προσωποποίησή του μέσα στὸ ἔργο. Στὴν πρώτη πράξη ὅπου ἐμφανίζεται — γεμίζοντας μιὰ ὁλόκληρη εἰκόνα — εἶναι γέννημα τῆς ὀνειροφαντασιᾶς μιᾶς ἀλωαφοΐσκιωτης γιαγιᾶς ποὺ κατὰ τὸν κ. Χόρν προσωποποιεῖ τὴ ζωὴ, τὴν ἀγέραστη ζωή. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Χάρος ἐμφανίζεται καὶ στὴν τελευταία πράξη, στὸ ὄνειρο τῆς Ἀννούλας. Μὰ ἐκεῖ ὅλως διόλου εἶναι ξεκάρφωτος. "Οχι μόνο γιατὶ μὲ τὸ σταυὸ κοιμᾶται ἡ ἡρωΐδα του, λὲς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ὀνειρευτεῖ, ἀλλὰ καὶ περιττὴ μιὰ καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισή του ἔρχεται τὸ ἴδιο πραγματικὸ γεγονὸς, ὁ θάνατος τῆς κόρης τοῦ ἐραστοῦ της. Μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐκεῖνο τὸ σάφαλο, ἡ νωδὴ ἐκείνη γρηὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Ζωῆς, αὐτὰ μόνο στὴ φαντασία τοῦ κ. Χόρν ἔχουν τὴ δικαίωσή τους. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι καὶ ἡ Γρηὰ αὐτὴ μᾶς θυμίζει... περιπαθῆ καὶ αἰσθηματική γεροντοκόρη! 'Εστὲτ λόγιος ὁ Χάρος, γεροντοκόρη λογία ἡ Ζωή! Θρίαμβος τῆς σιλολογίας! Κρίμα ποὺ δὲν ἑνώνονται! Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ Ζωὴ εἶναι ναζ'ἀρα καὶ πεισματάρα! Τὸν παρακαλεῖ τὸ Χάρο νὰ τὴν πάρει, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸν ἀπαρνιέται. Κορδελλάκια ἐρωτικά! Εὐτυχῶς ποὺ ὁ κ. Χόρν σ' αὐτὴ τὴ φιλολογοκοπανοῦσα παρέα δὲ θέλησε νὰ μπάσει καὶ τὸν "Ερωτα, ἐμφανίζοντάς τον καὶ αὐτὸν σὰν ὀνειροπαιγμένον ποετάστρο. Ὁ ἔρωτάς του ἔχει κάποια σπιρτάδα, κάποια ζωὴ κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν προσωποποιήθηκε κι' αὐτὸς, ἀλλὰ δημιουργιέται μέσα στὰ σπλάχνα τῶν ἡρώων του. Βέβαια, ὁ ἔρωτάς του, δὲν εἶναι ξέσπασμα φλογισμένης καρδιᾶς οὔτε πόθος καλοῦ, ἀλλὰ πόρωμα σαρκικό. Τὸν προτιμοῦμε ὅμως ἀπὸ τὰ νερουλιασμένα ἐκεῖνα σύμβολα τῆς φιλολογίας.

Τί νὰ ποῦμε τώρα γιὰ τὴ σκηνικὴ ἐμφάνιση τοῦ ἔργου; Λὲς καὶ βάλθηκε ἡ ἐρμηνεία νὰ αὐξήσει τὴ σύγχυση καὶ τὸ μπέρδεμα. Ὁ θεατὴς δὲν ξεδιάλυνε ποιὲς σκηνὲς εἶναι ὄνειρο καὶ ποιὲς πραγματικότητα. "Ετσι τὰ σφάλματα τοῦ συγγραφέα, ἀντὶ νὰ μετριασθοῦνε, ἐξογκώθηκαν καὶ πολλαπλασιάσθηκαν. "Ελεψε καὶ ἡ πιὸ στοιχειώδικη γνώση τοποθέτησης τῶν προσώπων ἐκείνων ποὺ πρέπει νὰ συγκεντρώνουν τὸ κύριο ἐνδιαφέρον. Ἡ Ἔλλειψη τῆς ὀργανικῆς ἑνότητας τῶν εἰκόνων, φάνηκε ἀκόμη περισσότερο μὲ τὸ νὰ καταστραφοῦν καὶ οἱ χαλασροὶ ἐκεῖνοι κρίκοι συνοχῆς ποὺ ἐφεῦρε ὁ συγγραφέας γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρει ἀπὸ τὴ μιὰ του εἰκόνα στὴν ἄλλη. "Ετσι ἀνοίγοντας ἡ δευτέρα εἰκόνα τῆς πρώτης πράξης — ποὺ εἶναι ἡ ἀπεικόνιση τῆς ὀνειροφαντασιᾶς τῆς Κυρᾶς Ζωῆς, νομίζουμε ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ ἴδια ἱστορία — καθὼς συμπίπτουν πρόσωπα καὶ γεγονότα — ἐνῶ ἔχουμε μεταφερθεῖ σ' ἄλλη ἐποχή, σ'ἄλλην ἱστορία. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ καὶ στὶς ὑπερβατικὲς αὐτὲς σκηνὲς ἐξακολουθοῦσαν νὰ παίζουν παρόμοια ὅπως καὶ στὶς ἄλλες τῆς ἐπιστητῆς πραγματικότητας.

Γιὰ τὴν ἑρμηνεία μάλιστα τῶν τελευταίων αὐτῶν τί νὰ πρωτοθαυμάσουμε; Τὴν πρωταγωνίστρια; 'Αντὶ τὴ γυναῖκα-θάλασσα μᾶς ἐμφανίθηκε ἡ γυναῖκα-αὐλάκι. Βραχνὴ καὶ στριγκὴ φωνὴ, ἀτσαλα κινήματα, ντύσιμο ἀντιαισθητικὰ σκηνικὸ, καὶ κοτσαβακίστικα φερσίματα. 'Λφήνω πιὰ τὸ ζευγάρι τῶν ψαράδων ποὺ ὀργίαζε σὰ νὰ βρισκόταν σὲ πραγματικὴ ταβέρνα. Ἐξαίρεση ὅμως δίκαια πρέπει νὰ γίνει γιὰ τὴν ἐμφάνιση καὶ τὴ δημιουργία τῆς δίδος Νοταρᾶ. Τὸ σκίτσο ποὺ ἔδωσε τοῦ ρόλου της μαρτυροῦσε καὶ πλαστικὴ ἱκανότητα μὰ πρὸ παντὸς καὶ σεμνότητα. Μπράβο της. Σὲ καλὴ γοαιμὴ κρατήθηκαν καὶ ὁ κ. Ἀποστολίδης — χωρὶς νὰ εἶναι ὅσο ἔπρεπε ζωντανὸς — καὶ ἡ Κα Λέλα Ἡσαΐα καὶ ἡ Νόρα Μπαστιὲ — ἡ τελευταία θὰ μποροῦσε νὰ μὴ -ταν καὶ τόσο γλυκερή. Γιὰ τὴν Κα Μηλιάδου καὶ τὸν κ. Τ. Καρούσο ποὺ καταδικάστηκαν νὰ δώσουν ζωὴ στὰ συμβατικὰ ἐκεῖνα σύμβολα τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Χάρου, δὲ μποροῦμε νὰ μιλήσουμε. Κι' αὐτὸ ποὺ ἔκαναν ἦταν ἕνας ταράστιος ἄθλος.

ΠΕΛΟΣ ΚΑΤΣΕΛΗΣ